

כ"ח שנה לצאת העלון

"שמעו ותחי נפשכם"

העורך: הרב יצחק עידו וובר ארליך שליט"א

מתורתו של הגאון הצדיק רבי משה וובר זיע"א

גליון מס' 983

פרשת כי תבוא ט"ז אלול תש"פ - נא לא לעיין בעלון בשעת התפילה ובקריאת התורה

הוראה למעשה

של עץ הדעת, וכמו שפירש רש"י את הפסוק "האשה אשר נתת עמדי": "כאן כפר בטובה". וכך גם בפרשתנו פירש רש"י את הפסוק "ואמרת אליו": "שאינך כפוי טובה". (מלוקט משלה"ק)

המקור בהפרשה: "וענית ואמרת לפני ה' אלקיך". "מזכיר חסדי המקום - ארמי אובד אבי וירד מצרימה", ועוד אחרים באו עלינו לכלותינו והקב"ה הצילנו מידם". (שלה"ק)

בהלל והודאה והוא צריך להתחזק בקיום התורה והמצוות, וכמו שכתב הרמב"ן (דברים ח' ג') בנוגע לפסוק "למען אנסנו אם ילך בתורתי אם לא": "אתן להם צרכיהם, ושאלתם אביא להם, ואראה אם ישמעו אלי ברבות הטובה".

וזהו נקרא איפוא "הכרת טובה" היינו שיוסיף בשמירת התורה ומצות. ואם לא עושה כן, נקרא ח"ו "כפוי טובה", וזהו החטא הראשון

ה אדם מחוייב להכיר בטובתו של הקב"ה שעושה עמו בכל רגע ורגע, וכמו שאמרו רז"ל על הפסוק "כל הנשמה תהלל י-ה": "על כל נשימה ונשימה צריכים להלל להקב"ה". ובאמת, זהו תכלית יצירת עם ישראל, וכמו שאמר הכתוב: "עם זו יצרתי לי תהלתי יספרו". ובפרט שאדם רואה ומרגיש איזה טובה והצלחה ברוחניות או בגשמיות שהקב"ה הזמין לו בהשגחה פרטית, אז נעשה יותר מחוייב

מבט לאירועי השבוע

זכרונות נעימים במירון

ליד קבוצת הנערים ומדבר אל ליבם שיאפשרו לו להניח להם תפילין. ואכן בתוך דקות ספורות, על כולם היו מונחות זוגות התפילין. לאחר מכן רבי משה ביקש מכל אחד מהם באופן אישי שימשיכו להניח תפילין גם כשיחזרו לביתם ואף הזמין אותם לבקר בביתו.

בנקודה זו עצר לרגע הרב מלכה את שטף דיבורו. ואולם מייד לאחר מכן הוא החל שוב לספר: "זכור לי שתקופה קצרה לאחר נישואי, הלכתי לבקר את רבי משה כשאני מלווה באישתי הטרייה. כשהגעתי לביתו, נאמר לי שהוא נמצא בבית הכנסת. שמתי את פעמי לעבר בית המדרש.

כשנכנסתי לשם מצאתיו לומד את ספר "ליקוטי תורה" של האדמו"ר הזקן בעל התניא. כשהוא הבחין בי, קירב רבי משה את הספר לנגד עיני והחל ללמוד איתי. בתום שעה קלה, סיפרתי לו שאשתי ממתינה לי בחוץ. או אז, קם רבי משה ממקום מושבו וניגש איתי לפתח בית הכנסת. כשהגיע לשם המשך בעמוד אחרון

מימין הרב משה מלכה שליט"א ועורך העלון שיחי משמאל במפגש במירון בראש חודש אלול

"זכור לי שפעם הגעתי לכותל המערבי יחד עם המשפיע" החל הרב מלכה לספר. "תוך כדי שהייתנו שם, הגיעה קבוצת נערים לרחבת הכותל. אני הייתי שקוע באותה העת באמירת תהלים. בתום מספר רגעים, הרמתי את עיני מהספר וגיליתי שרבי משה נעלם. התחלתי לתור אחריו ואז גיליתי שהוא עומד

ה קרה בראש חודש אלול. עליתי להר מירון בכדי להתפלל בציונו של התנא הא-לוקי רבי שמעון בר יוחאי ובנו התנא הא-לוקי רבי אלעזר זיע"א.

כמו תמיד, התכונה בציון הייתה רבה. יהודים מכל שדרות העם צבאו על המקום הקדוש. חלקם אמרו תהלים, חלקם למדו בשקיקה את ספר הזוהר הקדוש שמחברו ספון בקרבתם וחלקם רקדו ושרו לקול צלילי הניגון "בר יוחאי נמשחת אשריך". ואז פתאום, בתוך ההמולה הזו, אני שומע קול שקורא את שמי. הסתובבתי לעבר מקור הקול ומייד הבחנתי בחיוך מוכר. התבוננתי לרגע נוסף

בפנים המחייכות לעברי ואז "נפל לי האסימון". "זיהיתי את חברי משכבר הימים רבי משה מלכה שיחי. שמחנו לראות זה את זה כי זו תקופה ארוכה שלא נפגשנו. לחצנו ידיים בחום ומייד התחלנו "להחליף" זכרונות אודות המשפיע ששנינו זכינו להיות מקורבים אליו - הגה"צ רבי משה ובר זיע"א.

בשורה מרעישה ונפלאה

בסייעתא דשמיא יצא מחדש לאור הספר שרבים ציפו להופעתו: ספר "ילקוט אמונה וביטחון" מהגה"צ המשפיע רבי משה ובר זיע"א.

ספר זה שמחולק ללימוד במהלך 30 ימי החודש, הינו ה"צוואה" שהמשפיע השאיר בעולם לפני הסתלקותו והבטיח שמי שילמד בו תדיר, יזכה לישועה בגשמיות וברוחניות.

את הספר ניתן להשיג: בירושלים - "ספרי הישיבה" רח' בית ישראל 1 ליד ישיבת "מיר" בני ברק, מרכז הספרים פרידמן ליד בית כנסת איצקוביץ וכן בטלפון של מערכת העלון "שמעו ותחי נפשכם" 02-5828284

את העלון ניתן לראות בע"ה www.veber.co.il

לפט של הדברים הכתובים בגליונות אלה מושמעים בהרחבה בסדרת הקלטות "שמעו ותחי נפשכם" להשיג: 02-5828284

לעילוי נשמת הגאון הגדול רבי מרדכי אהרן בן רבי יוסף חיים שיינברגר זצ"ל נפטר י"ח אב התשע"ט ת.נ.צ.ב.ה.

בשורה טובה

בסייעתא דשמיא

ניתן להתייעץ עם עורך העלון הרב עדו ובר שליט"א תלמידו של הגה"צ רבי משה ובר זיע"א בנוגע לזיווגים, פוריות, שלום בית, פרנסה ועוד על פי תאריך הלידה והשם בטלפון 055-9222891

שאלות קצרות ותשובות ביצדן על הפרשה:

**1. מדוע סדר הפרשיות הינו "כי תצא" ולאחר מכן "כי תבוא"? הרי דרך העולם הוא שקודם באים ורק לאחר מכן יוצאים ולכן לכאורה פרשת "כי תבוא" צריכה היתה להיות לפני פרשת "כי תצא"?!
תשובה: יש כאן מסר עבורנו לחודש אלו שבו תמיד נקראות פרשיות אלה: קודם עלינו לצאת מהקריירות שאופפת אותנו בעבודת ה' (ולכן מחיית עמלק שעליו נאמר אשר "קרך בדרך" מלשון קריירות נכתבה בפרשה כי תצא) ורק אז נוכל "לבוא" (כי תבוא) ליום הדין ולזכות לכתובה וחתימה טובה. אם כן סדר הפרשיות מדויק להפליא. קודם "סור מרע" – "כי תצא" ורק אז "ועשה טוב" – "כי תבוא".**

**2. מדוע פרשת "כי תבוא" נפתחת במילה "והיה" ואילו פרשת "כי תצא" לא נפתחת במילה זו?
תשובה: על פי מה שנאמר לעיל ש"והיה" זו לשון שמחה, ניתן לומר שכשתינוק בא לעולם (כי תבוא) הוא מביא עמו שמחה ואילו כשאדם לאחר מאה ועשרים, יוצא מן העולם (כי תצא) – הוא מביא עצב על קרוביו וסביבתו.**

**3. מדוע המילים "אשר ה' אלוך נותן לך" חוזרות על עצמן גם בפסוק א' וגם בפסוק ב' בפרשתנו?
תשובה: בפסוק הראשון מדובר שהארץ היא של ה' לפני שעם ישראל יתיישבו בה. לכן, בא הפסוק השני להדגיש שגם לאחר שעם ישראל התיישבו בארץ והיא נקראת "ארצך", עדיין עלינו לזכור שה' אלוךינו נתן לנו אותה ולכן תמיד נודה לו על כך ולא נהיה כפויי טובה.**

**4. א: "כי תצא". ב: "כי תבוא". ג: "אתם נצבים היום". שלושת הפסוקים האלה פותחים את הפרשיות בהן אנו נמצאים, (הפרשה הקודמת, הנוכחית והבאה עלינו לטובה). וצריך להבין מה הקשר ביניהם ומה הם באים לומר לנו.
תשובה: הפסוק "כי תצא" בא לרמז על הציווי: "סור מרע". "כי תבוא" מרמז על הציווי "ועשה טוב" (תצא מרעו ותבוא לטוב). וכשנקיים את שני הציוויים הללו ("סור מרע ועשה טוב") נוכל להתייצב ביחד ("אתם נצבים") "היום" – ביום הדין הוא ראש השנה ולצאת בעזרת ה' זכאים בדין.**

מעשר, אחד מחמישים – תרומה, הוי (וזהו) – "לך ה' הצדקה ולנו בושת הפנים". על פי מדרש זה, ניתן כעת להבין מדוע פרשה זו נקראת בשם וידוי, כי כמו שאדם שפל בעיני עצמו בשעה שאומר "חטאתי עויתי פשעתי" בוידוי, כמו כן בשעה שהוא אומר "עשיתי ככל אשר צויתני" הוא מרגיש בשפלותו, היינו שהוא מתבייש במעשיו הטובים שהוא חש שהם לא בערך וביחס נכון לטוב ולשפע שהשם יתברך מעניק לו.

למען תשכילו את כל אשר תעשון (כט, ח)

אפשר לומר זה עם מה שכותב אדמו"ר בעל התניא נשמתו עדן בספרו תורה אור בתחילת פרשת בראשית, וזה לשונו: "וכך הוא בכל ישראל, על ידי שמתקן מעשיו וכו' נעשים מוחו ולבו זכים אלף פעמים ככה".

וזהו על ידי "אשר תעשון", "למען תשכילו", שעל ידי תקון המעשים תהיה ההשכלה וההבנה, וזהו על ידי אשר תעשון, למען תשכילו, שעל ידי תקון המעשים תהיה ההשכלה וההבנה במח ובלב כדבעי למהוי.

מתוך "ירים משה להגה"צ המשפיע הרב משה וובר זיע"א

מילי דאבות

פרק שלישי, משנה י"ג

רבי עקיבא אומר, שחוק וקלות ראש מרגילין את האדם לערוה, מסורת סייג לתורה וכו', סייג לחכמה שתיה.

לכאורה אינו מובן שייכות המשך דבריו של רבי עקיבא לתחילת דבריו. נקדים מה שכותב הרמב"ם בסוף הלכות איסורי ביאה וזה לשונו: "וכן ינהג להתרחק מן השחוק וכו', גדולה מכל זאת אמרו, יפנה עצמו ממחשבתו לדברי תורה וירחיב דעתו בחוכמה, שאין מחשבת עריות מתגברות אלא בלב פנוי מן החכמה, ובחכמה הוא אומר, אילת אהבים ויעלת חן".

ובזה יובן רבי עקיבא, מקודם אומר שיתרחק האדם משחוק וקלות ראש, שזה מרגיל את האדם לערוה, ועיקר העצה נגד מחשבת עריות, ההתעסקות בחכמת התורה. ובשביל זה צריכים לשמור על הסייגים לתורה ולחכמה, ואחר כך ממשיך רבי עקיבא ואומר, חביב אדם שנברא בצלם אלוקים, שאדם צריך לשמור על צלם אלוקים שבו, שעל ידי שחוק וקלות ראש וכו' הצלם אלוקים מסתלק מעל פניו. וכמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (מסכת שבת קנא, ע"ב): "אין חיה שולטת באדם, עד שנדמה לו כבהמה".

ויביאנו אל המקום הזה ויתן לנו את הארץ הזאת וגו' (כו, ט)

פירש רש"י: "המקום הזה, זה בית המקדש. ויתן לנו את הארץ, כמשמעו". לכאורה אינו מובן שמקדים את המאוחר שבאו לבית המקדש לפני שנתן לנו את הארץ?

אפשר לפרש על פי דברי התרגום יונתן בן עוזיאל, בפרשת יתרו, על הפסוק "ואשא אתכם על כנפי נשרים": "ואובילת יתכן לאתר בית מקדשא למעבד תמן פסחא, ובההוא ליליא אתיבת יתכון לפילוסין", הרי שבאו עוד לפני שכבשו את הארץ.

עוד אפשר לומר שמקדים את בית המקדש לארץ ישראל, על דרך המבואר באור החיים הקדוש בפרשת במדבר בהתחלה: "במדבר סיני באהל מועד – על דרך אומרו הנה מקום איתי, שמקומו של הקדוש ברוך הוא הוא טפל לו, ולערך זה יהיה טפל כל המקום לגבי המקום אשר הוא חונה שם הר האלוקים, ומעתה מחברת הכללות הוא אוהל מועד, והמדבר הוא הוא פרט טפל לו".

וזהו שמקדים כאן לומר הכללי ביותר שזהו בית המקדש, ואחר כך אומר הארץ הזאת.

וידוי על מעשינו הטובים

"נצטוינו להתודות לפני השם ברוך הוא ולהגיד בפינו בבית מקדשו – שהוצאנו חוקי המעשרות והתרומות מתבואתנו ומפירותינו ושלא נשאר כלום מהם ברשותינו, וזה נקרא "מצות וידוי מעשר". (ספר החינוך)

לכאורה אינו מובן: למה קוראים לקריאת הפרשה הזאת שאומר בה האדם "לא עברתי ממצותיך... עשיתי ככל אשר צויתני", בשם וידוי?

(עיין בתוספות יו"ט במסכת מעשר שני פרק ה' משנה י', מה שמביא בשם הספורנו בענין זה).

ניתן לתרץ קושיא זו על דרך הפשט, על פי המבואר במדרש רבה (שמות מ"א א') על הפסוק "לך ה' הצדקה ולנו בושת הפנים", וזו לשון המדרש: "אפילו בשעה שאנו עושין את הצדקה, מביטים אנו במעשים שלנו ויש לנו בושת הפנים. אין לנו שעה שאנו באין בזרוע אלא בשעה שאנו מוציאים את מעשרותינו, ובאותה שעה יש לנו בושת פנים. בנוהג שבעולם, אדם נותן שדהו לאריסות, והוא נותן זרע ונותן פעולה והוא חולק עמו בשוה, אבל **הקב"ה ישתבח שמו ויתעלה זכרו, אינו כן אלא העולם וכל אשר בו שלו, והוא מוריד גשמים והוא עושה כל דבר**. אמר להם הקב"ה: לא אמרתי לך שתתן לי אלא אחד מעשרה –

לעילוי נשמת האשה החשובה מרת שרה גולדה קופמן ז"ל בת הרה"ג רבי אלימלך וובר ז"ל לעילוי נשמת הרבנית הצדקנית שהייתה מפורסמת במעשי חסדיה הכבירים – מרת יהודית רובינשטיין ז"ל – נפטרה ב' ניסן תשע"ג

מאפילה לאור גדול

כ"ק קדושת האדמו"ר מוידויטשוב בעת עריכת פדיון הבן לנכדו

ואפרין - כפר קטן בקרבת העיר סמבור, בדרום-מזרח פולין. בביקתה על אם הדרך ישב באותה שעה אברך צעיר לימים והגה בספרים הפרוסים לפניו על השולחן. עקרת הבית הצנועה, מרת הינדא, סידרה זה עתה את השולחן אחר סעודת צפרא דשבתא, ובאנחה מתוך מתיקות נפנתה אל ארון הספרים הכפרי, ושלפה ממנו ספר עב כרס: "צאינה וראינה". אף היא התישבה אל השולחן כנגד בעלה, והחלה לקרוא בעונג רב את פרשת השבוע. אפלוטית שררה בחדר, למרות השעה המוקדמת. מזג האוויר בחוץ היה סגרירי, השמים מכוסים היו עננים רבים, ופתיתי שלג, כצמר לבן ורך, לא פסקו מלרדת מאז שעות הבוקר. מרת הינדא סיימה את קריאת הפרשה וניגשה למטבח, אל המיחם. היא מזגה שתי כוסות חמין, אחת לבעלה ואחת לה, ותוך כדי לגימות מתנוונת הביטה מעבר לחלון. הרוח המייללת בחוץ לא מצאה שום פירצה לחדור לביקתה החמימה המוסקת היטב.

כל השנה כולה עסוקים היו בכלכלת משפחתם, מוציאים לחם בקושי, ממיזגת שיכר וי"ש לאיכרי הסביבה

ר' יצחק אייזיק בעל הפונדק בסאפרין היה יהודי מיוחד במינו.

היהודים הכפריים, בעלי בתי המזיגה בכפרים, היו בדרך כלל אנשים פשוטים מאוד. כל השנה כולה עסוקים היו בכלכלת משפחתם, מוציאים לחם בקושי, ממיזגת שיכר וי"ש לאיכרי הסביבה, ומנתינת לינת לילה בצל קורתם לעובדי אורח. עסוקים היו בעבודתם מבוקר השכם עד אישון ליל. עד השעות המאוחרות של הלילה ישבו ערלים קשיי יום על כוס יי"ש בבית המזיגה, וכשזכו סוף סוף לראות את אחרון השותים יוצא ממפתן ביתם, ולהכין עצמם להפיג את עייפותם בשינה מרעננת, נאלצו, לא אחת, לפתוח שוב את שערי הפונדק, לקול דפיקות של עוברי אורח שהגיעו זה עתה, וביקשו לסעוד לבם בארוחה חמה ולהפיג עייפותם במיטה מוצעת.

כן התנהלו חיי היהודים הכפריים שהוציאו לחם בקושי בעבודה מפרכת. וכשהנשמה היהודית ניסתה לעוררם באותו בת קול המהדהדת מהר חורב מדי יום ביומו, פרשו לקרן זוית והתפללו תפילה חפוזה, מדולגת וקטועה. להתפלל בצבור הגיעו רק לחגים, בעיקר לימי הדין של ראש השנה ויום הכיפורים. ר' יצחק אייזיק בעל הפונדק בסאפרין היה מזן אחר. הוא התייחס אל הגאון רבי יום טוב ליפמן העלער, בעל פירוש "תוספות יום טוב" על המשניות, ויחוסו בא לידי ביטוי מעשי. רך בשנים היה בבואו לסאפרין לנהל שם את בית המזיגה, אבל כבר אז אב היה בחכמה. בסאפרין עצמה, כפר של עובדי אדמה, איכרים שלא מבני ברית, לא היה מי שיכיר או יתהה על העובדה שבן-עליה זה בחר לגור בכפר

לילה עקב שכרותם. אבל האיכרים לא השתכרו עד כדי כך. כטוב לבם ביין, החלו לשוחח בקולות רמים, שהגיעו לאזניה של עקרת הבית. תוך כדי שיג ושיח מתוך גילופין, האיצו אחד בחברו לקום ולהמשיך, כי האדון הפריץ עלול לכעוס ולעונשם קשות על העיכוב. הז'דובקעס חייבות להגיע בהקדם לאחוזה - כן סחו זה לזה, והחלו לקום על רגליהם המתנדודות.

על מי דיברו השיכורים? היכן הן היהודיות אשר הוטל על גוים אלו להעביר לאחוזה?...

אבל מרת הינדא כבר לא יכלה לשבת בשלוות נפש. בימים ההם בהם שלטו הפריצים במחוזותיהם שלטון כמעט ללא מצרים, עשו כרצונם בנתיניהם. יהודים חוכרים שלא השיגה ידם לשלם לפריץ דמי חכירה, נענשו באכזריות, לעיתים זרקו אותם לבורות כלא, עד שאחיהם אספו את הסכום לתשלום החוב; לעיתים גם גזלו את ילדי החוכר האומלל, גידלו אותם בין גוים והפכו אותם למשרתים, עבדים-נרצעים, באחוזותיהם. מרת הינדא התחלחלה לשמע דברי האיכרים השתויים. על מי דיברו השיכורים? היכן הן היהודיות אשר הוטל על גוים אלו להעביר לאחוזה?... מחשבותיה הסוערות לא נתנו לה מנוח. ולפתע היכתה בה ההכרה: בוודאי נמצאות הן בעגלה! בזריות התעטפה בסודרה, ובזיהרות חמקה החוצה אל העגלה.

אכן חושיה לא הטעו אותה... היא הביטה פנימה והבחינה בשתי ילדות כפותות. הילדות, מעולפות למחצה וקפואות, לבשו בגדים דלים שלא הגנו עליהן מפני הצינה העזה. "קינדערלאך, פנתה אליהן מרת הינדא, באידיש, טייערע קינדערלאך, מה אתן עושות כאן בעגלה?" הגדולה בין השתיים התעשתה, היא פתחה פיה ושיניה נקשו מקור ואימה: "אבא שלנו חייב לפריץ הרבה כסף... היום בבוקר באו השליחים שלו וגרשו אותנו מן הבית, הפריץ איים על אבא להחזיר את החוב עד זמן מסוים, ובינתיים לקח אותנו, אותי ואת אחותי בריינדאלע, לבנות ערובה, הוא אמר כי יעביד אותנו בפרך כדי שנכסה בעבודתנו חלק מן החוב..."

הילדה השתתקה ופרצה בבכי תמרורים. מרת הינדא הביטה כהלומת רעם במחזה. הכאב על בנות ישראל הנתונות בשביה, הלם בלבה, אבל היא ידעה כי צריך לפעול בתבונה רבה ובזריות! "אל לכן לפחד..." עודדה את הילדה - קומנה שתיכן ובואו בעקבותי."

הגדולה לחשה באזני אחותה: "עורי בריינדאלע, ה' לא נטש אותנו חליה, הוא שלח לנו מלאך בדמות רבנית זו, היא מבקשת כי נלך אחריה, מהרי בריינדאלע, היא תביא אותנו למקום בטוח!" בריינדאלע התישבה מבוהלת. היא ניסתה לשפסף

ולהתפרנס מבית המזיגה. על כל פנים, מלבד היות בית המזיגה של ר' יצחק אייזיק מקום לערלים לשתיה, היה ביתו בית פתוח לרווחה להכנסת אורחים. ואולי היתה זו הסיבה שבחר לגור בכפר, כדי שיהודי עובר אורח ימצא בטלולי הדרך מקום ראוי לנפוש בו. ויהודים הזדמנו לאכסניה, לעיתים קרובות, לשמחתו של בעל הבית, כי ביום "יבש", כאשר אורח יהודי לא הופיע באכסניה, לא מצא לעצמו מנוח, הוא הביט בעיניים מיחלות החוצה, מצפה בכל לב, לרגל יהודית שתדרוך על מפתנו.

היא הבחינה בעגלה העוצרת לפני השער, ומתוכה יוצאים שני איכרים עטופים מכף רגל ועד ראש בפרוות

באותה שבת, בה התחלנו את סיפורנו, לא נראתה נפש חיה בחוץ. הסערה לא הזמינה לצאת החוצה. כאמור ישב ר' יצחק אייזיק ולמד, כהרגלו, בעוד זוגתו מתענגת על פרשת השבוע. הרוח בחוץ גברה, יללותיה הלכו והתעצמו. בתוך כך נעצרה עגלה לפני שערי הפונדק. מרת הינדא שישבה על יד החלון, הבחינה בעגלה העוצרת לפני השער, ומתוכה יוצאים שני איכרים עטופים מכף רגל ועד ראש בפרוות, להגנה מפני הצינה. קול דפיקותיהם הנמרצות על הדלת לא אחרו להגיע. כאשר הדלת נפתחה לפניהם, שיפשו כפות ידיהם כדי להחמן, וצעדו פנימה. מראם המגושם נודף הכפור והצינה, ניגוד משווע היה לקדושת השבת השוררת בביקתה המוסקת.

"אורחים" הזמינו משקה, והתישבו על יד שולחן עץ בבית המזיגה, מוזגים יי"ש ומשיבים נפשם במשקה ומזונות שהוגשו לפנייהם במהרה. זמן ארוך למדי ישבו ושתו, לגמו ואכלו והיטיבו לבם, פרצופיהם הסמיקו, והחום שהציף אותם גרם להם להסיר את מעילי הפרווה אשר לבשו.

*

עם בוא ה"אורחים" הופרה שלוותה של מרת הינדא, והיא ציפתה בכל לבה ליציאת הערלים מן הפונדק. היא קוותה שלא ישתכרו ולא יצטרכו להשאיר ללינת

הוא בירך את אשתי והתנצל בפניה שהיא המתינה לי. הוא אף הודה לה על כך שהיא איפשרה לי ללמוד איתו תורה. באותם הרגעים אשתי ואני נפעמנו מנוכח האהבה והחום שרבי משה הרעיף עלינו. אהבת ישראל שכזו" סיכם הרב מלכה "לא ניתן למצוא כדוגמתה בשום מקום בעולם..."

המסר השמימי בהר הזיתים

ה שבוע עליתי להר הזיתים שבירושלים בכדי לפקוד את ציונו של מורי הדיין הגאון האדיר רבי זלמן נחמיה גולדברג זצ"ל בתום ימי השבעה להסתלקותו. כשהגעתי לשם, נוכחתי לגלות שמלבד המצבות שממוקמות על ציוני קדושי העליון שטמונים שם, לא הייתה במקום שום נפש

תהלים בהשתפכות הנפש. כשהבחין בי, הוא מיד פנה ואמר לי: "כבוד קדושת האדמו"ר מלעלוב זיע"א עמל כל ימיו להחזיר לתודעת הציבור את האיסור של דיבור בבית הכנסת. ידוע גם שרבים נושעו על ידו בזכות שקבלו על עצמם שלא לדבר דיבורי חול בבית הכנסת."

ואז, עוד לפני שהתעשתתי מההפתעה של התגלותו הפתאומית, החזיר האברך את עיניו לתוך ספר התהלים והמשיך לאומרם בשקיקה רבה. באותו הרגע חשבתי לעצמי: "הנה משמים הועבר לי מסר בזכותו של האדמו"ר מלעלוב זיע"א ומורי הגרו"נ גולדברג זצ"ל שעלי לקבל על עצמי לקראת הימים הנוראים הבאים עלינו לטובה, שלא לדבר דברי חול בבית הכנסת ובזכות כך נזכה בעזרת ה' יתברך לכתובה ולחתימה טובה."

138 זכר-אלוף

מאפילה לאור גדול - המשך מעמוד קודם

שנים עברו עד שהצליחו בעלי האכסניה לשוב אל מעמדם הקודם. בינתיים ידעו ימים של עוני ומחסור. אבל כל אותה עת בה סבלו קשיים שונים, שאבו כוחות מן המצווה שבאה לידם ולא החמיצוה למרות שכילתה את מרבית ממונם.

מצוות שאדם זוכה לקיים עלי אדמות, שכון שמור לו לעולם הבא. "שכר מצווה בהאי עלמא ליכא" (קידושין ט:). אבל יש מן המצוות שאמנם הקרן למקיימיה שמורה לעולם הבא, אבל גם בעוה"ז מטעימים להם מפירותיה.

רבי יצחק אייזיק זוגותו הרבנית הינדא זכו לשכר מופלג גם בעולם הזה, הם זכו לחמישה אורות, בנים ארזי לבנון, רועי ישראל, מנהיגים חסידיים אשר זכרם לא יסוף לעולמים. הלא הם: רבי צבי הירש מזידיטשוב, תלמידו המובהק של ה"חוזה מלובלין, אבי שושלת זידיטשוב. רבי משה מסאמבור מחבר ספר "תפילה למשה" על התורה.

המקובל רבי אלכסנדר סנדר מקאמארנא, אביו של רבי יצחק אייזיק, אבי שושלת קאמארנא. רבי יששכר בער מזידיטשוב, שישב על כס אחיו רבי צבי הירש, שנפטר בלי להשאיר צאצאים. בנו של רבי יששכר בער הלא הוא הצדיק רבי יצחק אייזיק מזידיטשוב רב רבנן לאלפי חסידים מגליציה, פולין, הונגריה ועוד.

רבי ליפא מסמבור שנפטר מן העולם בצעירותו.

*

בעולם החסידות רווחת האימרה מפיה של הרבנית הינדא ע"ה, שאמרה לבעלה כי אל להם לדאוג לעולם הבא, כי זכות בנייהם הצדיקים תעמוד להם, וכסימוכין לדבריה אמרה את הכתוב "במסילה נעלה" (במדבר, כ, יט) - מסילה: ר"ת של משה, סנדר, יששכר, ליפא, הירש... זי"ע.

כ"ק האדמו"ר רבי שלום מקאמארנא זיע"א עם יבדלחט"א בנו כ"ק האדמו"ר רבי נתנאל שליט"א

טמון ארנק עם כמה מאות זהובים, אבל אין בו כדי לשלם את החוב.

יש בו ר' יצחק אייזיק זוגותו ודנו ביניהם מה למכור ועל מה אפשר לוותר כדי להשיג את מלוא הסכום הדרוש לפדיון השבויות. הערלים ישבו בחדר החיצון והשמיעו מדי פעם את קולם כי לא יסתפקו בזהוב אחד פחות, האדון אינו נמנה עם וותרנים! לקראת חצות עזבו האיכרים את הפונדק. ארנק הזהובים עבר לרשותם, וחלקה האחורי של העגלה הפכה למחסן של טובין, בהמה ועז, כמה תרנגולות, ועשרות קנקני משקה להשלמת סכום החוב... בשעה שרבי יצחק אייזיק ומרת הינדא ישבו לאכול סעודת מלווה מלכה כבר נמו הילדות את שנת הלילה לאחר קריאת שמע, ובחלומן ראו כבר את עצמן בחיק משפחתן...

אבל כל אותה עת בה סבלו קשיים שונים, שאבו כוחות מן המצווה שבאה לידם ולא החמיצוה

את עיניה, אך כף ידה כפותה היתה. היא מיצמצה בעיניה, הביטה לסירוגין באחותה שיינדל ובמרת הינדא, כולה מצומצמת מקור ופחד. "בואו - לחשה מרת הינדא - ומהר!"

הילדות ברכו וטעמו מן הכיבוד. בעלת הבית הביטה בהן ברחמנות גדולה, עודדה אותן במילים טובות

בחשאי פתחה את הדלת האחורית של הבית. היא הושיבה את הילדות על ספה נוחה, ואצה להביא להן מלבושים חמים, שתיה מהבילה ומשהו לאכול. החמימות בביקתה השפיעה לטובה על שתי הילדות, הן התנשמו בהקלה והסתכלו סביבן בעניין. בינתיים נכנסה מרת הינדא החדרה והגישה לילדות חמין וימני מזונות. הילדות ברכו וטעמו מן הכיבוד. בעלת הבית הביטה בהן ברחמנות גדולה, עודדה אותן במילים טובות ויצאה מן החדר, סוגרת אחריה את הדלת. עכשיו ניגשה אל בעלה וסיפרה לו על מצוות פדיון שבוים שנקלעה לידיהם. ר' יצחק אייזיק נשא עיניו מן הספרים, חשב מה שחשב, ואמר לזוגתו הצדקנית כי עכשיו בשבת קודש אי אפשר לדבר עם הערלים, רצוי לעכב אותם, ובמוצאי שבת יבררו אצלם את סכום החוב שחב אותו יהודי לפריץ.

מרת הינדא שלפה קנקנים משובחים מלאים ב"ש ושיכר, והערלים, אשר מימיהם לא התנזרו מן השתיה, שכחו את תפקידם ואת מורא הפריץ אשר עליהם, והסבו לשולחן מחדש. כיון שסבאו דים ורוקנו את כל הכלים לפנייהם, נפלה עליהם שינה, וכאשר התעוררו משנתם כבר זרח הירח מבין קרעי העננים.

ר' יצחק אייזיק שכבר הבדיל על הכוס, נכנס בשיחה עם שליחי הפריץ, וכשנקבו בסכום החוב התעננו לרגע פניו. אמנם הפרנסה לא חסרה, וגם בארון